

NA VRAŽDĚ NENÍ
ŠPETKA TAJEMSTVÍ,
KDYŽ MRTVÍ MOHOU
VYPRÁVĚT...

TI, CO BYLI PROKLETI

J. R. ERICKSON

TI,
CO
BYLI
PROKLETI

Copyright © 2019 J.R. Erickson.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Hana Ferstl, 2024

Cover © Rena Hoberman, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5312-3 (pdf)

TI, CO BYLI PROKLETI

J. R. ERICKSON

přeložila Hana Ferstl

FØBØS

*Mému otci Jackovi,
který mě inspiroval k četbě.*

Poznámka autorky

Děkuji, že jste si vybrali román ze série z Ústavu pro choromyslné v severním Michiganu. Než se plně ponoříte do příběhu, ráda bych uvedla pár věcí na pravou míru. Jedná se o zcela smyšlený román. Ačkoli kdysi skutečně existovalo místo známé jako Ústav pro choromyslné v severním Michiganu – které mě k napsání mých knih inspirovalo –, není v mých knihách vyobrazené. Děj se odehrává v prostředí ústavu, ale postavy se nezakládají na skutečných lidech, kteří v něm pracovali nebo byli jeho pacienti, a jakákoli podobnost s jednotlivci, ať už žijícími, nebo zesnulými, je čistě náhodná. Stejně tak události, ke kterým v románu dochází, nejsou založené na skutečných událostech a jakákoli podobnost je rovněž náhodná.

Popravdě řečeno, skoro všechno, co jsem kdy četla o ústavu, později přejmenovaném na Státní nemocnici v Traverse City, bylo pozitivní. Totéž platí i o vyprávění řady bývalých zaměstnanců. Žijí nedaleko Traverse City a pravidelně areál bývalého ústavu navštěvují. Nyní je známý jako komplex The Village v Grand Traverse Commons. V roce 2000 ho koupil Ray Minervini a společnost Minervini Group a od té doby prochází postupnou rekonstrukcí. Dnes je to multifunkční centrum s butiky, restauracemi a bytovkami. Pokud do této oblasti zavítáte, doporučuji vám ho navštívit. Můžete se na vlastní kůži seznámit s ústavu – původním i novým – a projít se rozlehlým areálem.

Prolog

31. října 1945
Liv

Liv klopýtala po schodech dolů, saténovou róbu zapletenou do matčiných střevíců. Na posledním schodu boty odkopla a vyběhla rozevřenými dveřmi ven na trávník. Cítila, jako by jí na chladném nočním vzduchu měl dech v hrudníku explodovat. Na kraji lesa upadla a tvrdě přistála na napřážených rukou. Sklonila hlavu a ve svitu měsíce uviděla, že má hrud' pocákanou tmavými skvrnami. Byla příliš velká tma na to, aby rozeznala jejich barvu, přesto však tušila, že to je tmavě karmínová krev.

Škytla a vzlyknutí uvězněné v břiše se rozlehlo nocí, aby ho pak pohltilo husté listoví. Mokré, slepené listí přijalo její pláč a zdusilo jej stejně rychle jako mlžný opar jejího dechu.

Liv se postavila a zadívala se na věžičky viktoriánského domu ukrytého hluboko v lese.

V oknech se stále ještě mihotalo světlo svíček. Uvnitř se pohybovali lidé, smáli se a popíjeli, aniž by si uvědomovali, jaká hrůza byla spáchaná jen dvě patra nad nimi.

V okně ve třetím poschodí někdo roztáhl závěs a Liv tam na okamžik zahlédla jakousi postavu. Siluetu mladého muže v masce kozla, jehož zahnuté rohy byly ukončeny hroty špičatými jako nože.

Při vzpomínce na krev stříkající po vyleštěné zlaté podlaze zavřela Liv oči.

Zvedl se jí žaludek, takže vyzvracela do trávy veškeré šampaňské, které ten večer pila.

Když opět našla sílu se pohnout, vkráčela otupěle do lesa.

1

červenec 1945
Liv

„Je mi horko,“ postěžovala si Arlene a zatahala Liv za rukáv.

Dívka měla na sobě žluté letní šatičky a světle hnědé vlasy si stáhla do copů dvěma žlutými mašlemi. Liv nikdy nepochopila, proč jejich matka trvala na tom, aby chodila sedmiletá Arlene tak upravená, když si šaty pokaždé ušpinila ani ne za pět minut.

„Mně taky,“ zabručela Liv. „Ale už tam skoro budeme, pindo,“ ujišťovala svou mladší sestru, zatímco se vlekly po prašné cestě.

Prudký, chladivý proud Mrtvé řeky nebyl daleko.

Léto začalo brzy a bylo příšerně horké. V květnu přesahovaly teploty dvacítku, teď v červenci bývalo běžně i třicet dva stupňů.

„Tudy,“ ukázala Liv. Jak se prodíraly vysokou trávou směrem k lesu, Arlene se loudala.

Pod korunami stromů bylo určité aspoň o pět stupňů chladněji.

Arlene si kecla na zem pokrytou borovým jehličím a natáhla nohy.

„Já už nemůžu.“

Liv se opřela o strom.

„Dobře, tak si dáme malou přestávku.“

Zadívala se do vysoké borovice nad svou hlavou. Vějířovitě se tam rozprostíraly špičaté zelené větve a nabízely úlevu před dusivým vedrem.

Potom vytáhla z kožené brašny skleničku s víčkem a sebrala ze stromu borovou mízu.

„Smola?“ zeptala se Arlene a nakrčila nos. „Ta hrozně lepí.“

„Taky je skvělá na popáleniny a boláky. Můžeme ji namazat na ty tvé puchýře.“ Liv ukázala na čerstvý rudý puchýřek na Arlenině malíčku na noze.

Jejich matka dostala pro svou nejmladší dceru taneční střevíce z druhé ruky a Arlene je nosila už týden, přestože ji tlačily.

„Už mě to vůbec nebolí,“ namítla a zatlačila prstem na jeden z puchýřů.

„Ale taky ještě nejsou zahojené. Až se vrátíme domů, dáme ti na to trochu smoly.“ Liv schovala sklenici do tašky. „Jdeme?“

Arlene přikývla, vstala a chytila Liv za ruku. Posledních pět set metrů šly ve stínu hustých korun stromů.

Když se proklestily mezi stromy na strmý břeh řeky, Arlene zatleskala a rozesmála se.

„Počkej na mě,“ řekla jí Liv.

Svlékla si šortky i tričko. Všimla si větve, na kterou je mohla pověsit, a tak přes ni oblečení přehodila. Otočila se zpět právě ve chvíli, kdy Arlene vstupovala z písčiny do vodního proudu.

„Livvy, dívej se,“ zvolala dívka a sehnula se, aby nabrala hrst vody.

S očima doširoka rozevřenými překvapením však náhle podklouzla a řeka ji pohltila.

Liv šokovaně vykřikla, přeskočila břeh a vběhla do vody. Viděla, jak k ní Arlene natahuje svou malou, opálenou ruku. Dívčina hlava na chvíli vykoukla z vody, ale pak ji proud stáhl pod hladinu.

Ledová řeka vyrazila Liv dech, sevřela ji mocnými pažemi a také ji strhla dolů.

George ji před lety učil, jak takové dravé proudy zvládat, ona teď však na jeho radu – plavat na zádech s nohama nataženými před sebou – nedbala. Takhle by se k Arlene nikdy nedostala. Nechala se unášet a plácala kolem sebe jen proto, aby udržela hlavu

nad vodou, zatímco se snažila zahlédnout sestru. Na okamžik se potopila pod hladinu, pak zvedla hlavu, aby se nadechla, a na okraji řeky zahlédla nepatrný pohyb.

Podařilo se Arlene dostat ven?

Ne. Spatřila svou sestru, když se objevila a zase zmizela ve vodě, a vzápětí mladého muže, jak skáče do řeky.

Žbluňklo to a on sáhl po Arlene.

Liv věděla, že její sestra panikaří. Rukama a nohama plácala kolem sebe a sama sebe tím tlačila pod vodu, silnému proudu se ubránit nedokázala.

Bylo pozdě jí vysvětlovat, že tohle je nejlepší způsob, jak se utopit.

Náhle nad hladinu vystřelila Arlenina ruka. Liv zahlédla, jak se po ní ten mladý muž natahuje, jenže potom sama sklouzla pod vodu a mermomocí se snažila vyškrábat zpátky nahoru.

Mladík se mezitím natáhl po větvi, která trčela z mrtvého stromu na okraji řeky, a chytil se jí. Druhou rukou svíral Arlene. Liv vítězoslavně vykřikla, do úst se jí však nahrnula voda. Zakuckala se a vodu vyplivla. Ulevilo se jí, až když spatřila, že mladík táhne Arlene ke břehu.

Liv se snažila namířit si to ke stejnému stromu, když se ale k těm dvěma přiblížila, proud zesílil a smýkl s ní na stranu. Ve spleti větví na dně jí uvázlo chodidlo a Liv cítila, jak se s trhnutím zastavuje a proud ji táhne pod hladinu. Kolem ní se zběsile hnala voda, botu ale měla pevně zaklíněnou ve větvích. Pokusila se sehnout a kopáním nohu v prudce se ženoucí vodě uvolnit, nedokázala se však dostat zpátky nahoru. Voda do ní narážela a tlačila ji a nepouštěla ji k uvězněné noze. Jako by byla bota k chodidlu přisátá a Liv se nedařilo z ní vykrotit.

Pálilo ji v plicích, jak se drala nahoru, hlavu nad hladinu se jí však dostat nepodařilo.

Vteřiny ubíhaly a do plic se vkrádal chlad.

Hleděla na zelené, kalné dno a snažila se dál bojovat, ruce i nohy jí však začínaly těžknout a ochabovat.

Brzy bude muset otevřít ústa.

Zdvihla tvář k místu, kde zelenou vodou řeky prosvítalo slunce. Byla tak blízko, a přesto... nemohla se vynořit, nemohla popadnout dech.

Kdyby neotevřela ústa, hlava by jí explodovala. Uvolnila zatnuté zuby a nechala vodu, aby jí natekla do úst, ale žádná úleva nepřicházela. Jasné sluneční paprsky se změnily, potemněly. Řeka se začala ztrácet, až zmizela.

Bylo ráno. Livina matka se svou dcerou třásla, dokud ji neprobudila.

„Jsem vzhůru,“ zamručela Liv. „Jsem vzhůru.“ Sotva však promluvila, ucítila v krku strašlivé pálení.

Rozkašlala se a z úst jí vystříkl proud vody, který zkropil tvář mladého muže, jenž se nad ní skláněl. Usmál se, aniž se obtěžoval otřít si bradu.

„Livvy, Livvy,“ vykřikla Arlene, objala starší sestru a na tvář jí připlácla své promočené copy.

Liv do sebe nasála nebesky chutnající vzduch, až ji to zabořilo i omámilo zároveň. Vzpomněla si na Arlene, jak ji spláchla Mrtvá řeka, a pak na vlastní nohu zachycenou ve větvích. Nebylo ráno, nebudila ji matka.

„Zachránil jsi nás,“ vydechla a svraštila obličej bolesti.

Poplácala svou malou sestřičku po zmáčených zádech a přitom jí do očí stoupily slzy.

Chlapec na ni hleděl světlýma očima. Třpytily se jako křemeny, které občas nacházela v lomu za farmou Kenworthových.

Přikývl a roztřeseně se zasmál, jako by také dlouho zadržoval dech. Rukou si prohrábl černé vlasy. Po čele mu stékaly malé pramínky vody. Posadil se na paty a poklepal Arlene po rameni.

„Jo, to bylo...“ Potrásl hlavou, jako by ještě nepřišel na to, co to vlastně bylo. „To bylo vzrušující.“

„Vzrušující?“ opáčila nechápavě Liv. Jemně Arlene odstrčila, překulila se na bok a posadila se.

Arlene škytla. Obličej měla zčervenalý a pokrytý skvrnami. Liv ji zatahala za jeden cop.

„Pojď sem, pindo“, řekla a nechala Arlene, aby jí vlezla na klín. V sedmi letech byla holčička příliš velká na to, aby se nechala nosit, a přesto si Liv nepřála nic jiného než chovat svou sestru v náručí a děkovat bohům za mladíka, kterého si usmyslili vyslat k řece právě v momentě, kdy si pro ně přicházela smrt.

„Jo, vzrušující“, zopakoval.

„Děkuju“, zašeptala Liv, položila si bradu na sestřinu hlavu a uhladila husí kůži, která jí vyskočila na skrčených nohou.

„Děkuju“, vypískla Arlene.

Mladý muž se usmál a s tajemným výrazem v pohledné tváři se podíval směrem k řece.

„Teď, když jsem ti nadosmrti zavázaná, bych se asi měla představit“, řekla mu Liv. „Já jsem Liv a tohle je moje mladší sestra Arlene.“

„Nadosmrti?“ zamumlal, jako by ho i toto zmátlo. „Já jsem Stephen Kaiser. Těší mě, že vás poznávám.“

Liv zavřela oči a vdechovala Arleninu vůni.

Myšlenky se jí honily sem a tam a pokaždé, když se podívala na řeku, viděla smrt, jak tam na ně čeká. Ony však nezemřely. Zachránil je Stephen Kaiser.

Konečně Liv cítila, že je připravená se od řeky oprostít. Stephen jí pomohl na nohy a vydali se zpátky stejnou cestou, kterou dívky přišly.

Nyní šli lesem, kde museli často zastavovat, aby se Liv mohla opřít o strom a popadnout dech. Plíce ji bolely, ruce a nohy měla těžké a nasáklé vodou, která jako by jí pronikla kůží a způsobila, že jí zhoustla a zatuhla krev.

Arlene se jako správné hravé dítě ze svého téměř utonutí rychle vzpamatovala. Při chůzi si broukala písničky, skláněla se k některým květinám a sbírala housenky ze stromů.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Stephen, když se Liv zastavila potřetí. Přikývla.

„Myslím, že ano. Pořád si říkám, jestli se neobjevila nějaká znamení a já je nepřehlédla.“

„Znamení?“ vyzvídala Stephen. „O tom proudu?“

Liv zavrtěla hlavou.

„Znamení, že kráčíme vstříc smrti. Znamení, která nás měla varovat.“

Stephen se na ni podíval úkošem a Liv si všimla jeho zvědavého výrazu.

Zasmála se a sáhla si dozadu na dlouhé blondaté vlasy, aby je vyzdímala. Byly husté a zvlněné a v tuto chvíli také pořádně zachuchané.

„Nic se mi nezdálo. Neměla jsem ani žádné tušení.“ Liv si v duchu promítla sny z předchozí noci, ale nepřišla na nic neobvyklého, na žádnou předzvěst toho, co ji čekalo.

„Nezdálo?“ zeptal se Stephen a znovu po ní vrhl zvědavý pohled. „Ty jsi ale zvláštní holka.“

Liv se začervenala a přála si, aby se na ni přestal dívat těma bleděmodrýma očima.

Když konečně odvrátil zrak, snažila se myslet na běžné věci, o kterých by se dalo konverzovat. Neměla moc přátel a většinu života strávila s Georgem; zapomněla, že normální lidé se o pro-rockých snech nebaví.

„Nikdy jsem tě neviděla ve škole,“ vyhrkla, protože škola byla něco, o čem si normální lidé povídali. A opravdu ho tam neviděla.

„Chodíš na Gaylordskou střední?“ zeptal se Stephen.

„Jo. Loni jsem se sem přestěhovala s mámou a nevlastním otcem.“ Nezmínila se, že se přestěhovali do barabizny na jižní straně města, kde už civilizace splývala s lesem. Ty boudy byly zchátralé a plné jak nejrůznějších pobudů, tak i chudobných rodin podobných té jejich.

„Já chodím do soukromé školy. Nebo spíš... chodil jsem,“ opravil se chlapec. „Maturoval jsem na jaře. Na podzim se stěhuju do Ann Arbor na Michiganskou univerzitu.“

„Páni!“ vydechla úžasem Liv.

Nikdy nepotkala nikoho, kdo by chodil na soukromou školu. Jediný vysokoškolsky vzdělaný člověk, na kterého si dokázala vzpomenout, byl praktický lékař ve městě, ten se však na Liv a její rodinu díval jako na zavšivené krysy, které se vetřely zadními dveřmi.

Rozpačitě si prohrábla zacuchané vlasy a přála si, aby si tentokrát na sebe nevzala letní oblečení, které se skládalo z rozdrbaného trička a šortek, jež ani nestály za opravu, protože by se stejně zase potrhaly. „Mně zbývá ještě jeden rok na střední. Nenávídím to tam.“

Arlene se zastavila u vysoké pichlavé rostliny.

„Kopřivy,“ ukázala své sestře.

Liv přikývla a v duchu si přála, aby už Arlene dál nic neříkala.

„Natrháme si je?“

„Nemám tašku,“ namítla Liv, popadla Arlene za ruku a táhla ji pryč.

„Proč byste sbíraly kopřivy?“ zeptal se Stephen a obloukem se žahavkám vyhnul.

„Livvy je používá na léčení maminčiných rukou,“ oznámila Arlene pyšně.

Liv cítila, jak jí po krku stoupá ruměnec, a otočila se, aby ukázala na mohutný dub s podivným kulatým výrůstkem na kmeni.

„Radši si jdi sáhnout na kozatý strom pro štěstí,“ navrhla mladší sestře a uvědomila si, že to znělo stejně podivně jako ta poznámka o kopřivách.

Arlene přiskočila ke stromu a přitiskla na hrbol obě dlaně.

Stephen ji následoval a položil ruce na Arleniny.

Ohlédl se na Liv a usmál se.

„Nám všem by se hodila troška štěstí.“

2

červenec 1945
Liv

Liv měla hlad. Ne že by to pro ni byl nový pocit. Procházela městem a zavětrila, jak se z oken Millerovy pekárny line horká skořicová vůně. V žaludku jí lačně zakručelo, ale místo toho, aby do pekárny vešla, odvrátila pohled a přeběhla na druhou stranu ulice.

Její matka jistě zase vaří k večeři zelí, a i ty porce jsou skromné. Sotva stačí k nasycení jednoho člověka, natož celé rodiny. I když dva Livini starší bratři odešli z domova už před několika lety, takže hladových krků ubylo.

Před dívčinou tváří se snesl bílý kvítek. Liv vztáhla ruku a chytila ho do dlaně. Byl to jabloňový květ se světle růžovým středem. Zaklonila hlavu, aby se podívala, odkud se vzal, a v tu chvíli začaly na zem padat tucty dalších, až svými bílými okvětními plátky zastínily oblohu.

Za nimi spatřila mladíka sedícího na římse budovy, v níž se nacházelo železářství. Nohama pohupoval přes okraj zdi a zubil se na ni.

Byl to Stephen Kaiser. Chlapec, který ji vytáhl z řeky.

Liv se zasmála a zahrnula do uličky vedle domu, kde se o cihlovou zeď opíral ocelový žebřík. Vylezla po něm a nahore spatřila Stephena. Ani se neotočil, když k němu přistoupila.

„Myslela jsem, že se svět zbláznil, když prší květiny,“ promluvila na něj.

Střecha byla rozžhavená, cítila to přes tenké podrážky svých bot.

Stephen se posadil na vyvýšenou cihlovou římsu a poklepal na místo vedle sebe.

Liv si také sedla na rozpálené cihly a všimla si, že Stephen v ruce drží čokoládovou tyčinku. Strčil si kousek do úst a Liv se zmocnila tak mocná touha po čokoládě, tak ochromující, že mu tu sladkost málem vyrvala a utekla k žebříku.

„Jsi bohatý?“ vydechla. Ani si nepamatovala, kdy naposledy jedla čokoládu.

Podíval se na ni bledýma, ledově modrýma očima, beze slova ulomil kousek a podal jí ho.

Liv přiblížila čokoládu k nosu, nasála její sladkost a pak si celý kousek položila na jazyk. Měla si něco schovat, ukousnout si jen malé sousto a zbytek schovat. Sladké neměla už celou věčnost. Cukr byl na příděl, ale tady Stephen Kaiser jedl čokoládu, jako by se nic nedělo.

„Děkuju,“ řekla, když spolkla poslední zbytečky jemné čokolády. Její chuť jí uvízla v krku a Liv si přála, aby tam zůstala, ovšem nestalo se tak.

„Kde je tvoje copatá pomocnice?“ zeptal se Stephen a ukousl si další kousek tyčinky.

„Tráví dny s babičkou Kit, mámou mého nevlastního otce, nebo chodí do školy na letní kurzy,“ řekla Liv a naklonila se, aby sledovala lidi, kteří procházeli po chodníku pod nimi. „Jak to, že jsi tady nahoře?“

„Do města jezdím jen zřídkakdy,“ přiznal se Stephen. „Když už sem přijedu, všechno mi to tu připadá tak malé. Nesnáším, když stojím na ulici mezi všemi těmi budovami. Tady nahoře vidím celý svět. Nebo aspoň jeho větší část,“ rozpráhl ruce.

Liv se zadívala na město. Viděla malou školní budovu, kam chodila Arlene. Pak větší školu, kde trávila svůj čas tím, že se

krčila v rohu třídy a snažila se vyhnout očnímu kontaktu s ostatními studenty.

Ze střechy vypadalo město bezvýznamně a ošuntěle.

„Moc tu toho na dívání není, že ne?“ pronesl Stephen.

„Přestěhovali jsem se sem teprve loni z Kalkasky,“ zamumlala Liv. „Chybí mi tu kamarádi. Ne že bych jich měla moc, ale pár jich bylo a teď mi chybí. A taky mi chybí George. A rybaření na jezeře a vyjížďky na loďce. Tohle místo mým domovem nikdy nebude.“

„George je tvůj přítel?“

„Ehm, ne. Je to můj... strýc.“ Už tak dlouho tu lež nevyřkla, až se jí zdálo, že se jí přilepila na jazyk.

„Já tu bydlím odjakživa,“ zamumlal Stephen a tvrdě kopl podpatkem do stěny budovy. Kousek cihly se odloupl a spadl na chodník. „A přitom jako bych tu nikdy nežil.“

Liv se snažila vidět sebe samu ve městě, které se před nimi rozprostíralo, ale věděla, že sem nepatří. V Kalkasce byla její rodina také chudá, ale žili v komunitě. George bydlel v Kamenném lese nedaleko jejich malého domku a pravidelně nosil Liv čerstvou zvěřinu a lesní plody. Nejedli jako boháči, ale sytí byli vždycky a nikdy nemuseli žebrať.

Když se její matka provdala za Roye, poměry v rodině se změnily. Livin nevlastní otec Georgeovy laskavosti odmítal. Neznal pravdu o Livině biologickém otci. Stejně jako mnozí jiní si nechal naservírovat příběh o starém rodinném příteli, ale cítil, že mezi jeho ženou a mužem, který žil v lese, existuje hlubší spojení.

Když trval na tom, aby se přestěhovali víc na sever, do rodného města jeho matky, bez řečí se mu podřídily. Bylo ale těžké se přizpůsobit. Nyní obývali malou chatrč v nejchudší části města. Roy i Livina matka teď pracovali šest dní v týdnu, jen aby měli na pouhé oblečení a jídlo.

Liv si vzpomněla na záznamy v jednotlivých obchodech. Malé počmárané papírky, na kterých bylo zapsáno, kolik bochníků chleba už snědli, kolik plechovek fazolí si vzali na dluh.

Ne, Liv nikdy nebude patřit do svého nového města.

„Co teď?“ zeptal se Stephen. „Půjďme vykrást banku? Nebo hledat zakopaný poklad? V životě máš přece ještě druhou šanci. Myslím, že bych měl na tu káru naskočit a svézt se s tebou.“

Liv údivem vykulila oči a podívala se na chlapce, který se v tomto divném městě jevil jako ten nejméně pravděpodobný kamarád. Na sobě měl naleštěné mokasíny a pruhované tričko zastrčené do nažehlených khaki šortek, černé vlasy sčesané z čela. Všechno na něm vypovídalo o jisté privilegovanosti, a přece to vypadalo, že ho Liv zajímá. Chtěl se stát jejím kamarádem.

Liv naklonila hlavu, olízla si prst a zvedla ho. Pak mávla rukou.

„Na vyloupení banky není vhodný vítr. Nepůjďme se raději projít do lesa?“ zeptala se.

Stephen přikývl. Zdálo se, že o nápadu přemítá.

„Ano. Moje poslední procházka lesem skončila opravdu zvláště. Musel jsem skočit do ledové řeky a zachránit z nesnází ne jednu, ale hned dvě dámičky.“

„Tvoje sestra říkala, že používáš kopřivy na léčení rukou vaší matky. Jak?“ zeptal se Stephen.

Vyskočil, chytil se silné větve dubu a začal se houpat.

„Fakt to chceš vědět?“ podívala se na něj Liv. Jako obvykle měla stísněný pocit.

Moderní svět Georgeovými schopnostmi pohrdal. George však nabádal Liv, aby si názorů ostatních nevšímala. Jemu nevadily. Žil ve srubu hluboko uprostřed Kamenného lesa. Liv byla sedmnáctiletá dívka, která chodila na střední školu, a už tak pro ni bylo těžké být chudá, natož aby vykazovala zálibu v léčení rostlinami a v dalších lesních kouzlech.

Stephen se žuchnutím skočil dolů.

„Neptal bych se, kdybych to nechtěl vědět. Loni jsem chodil na hodiny antropologie a tam jsme se učili o indiánských kmenech, které používaly peyotl. To je kaktus, který se užívá při náboženských rituálech. Některé kmeny ho nazývaly *božský posel*. Slyšela jsi o něm někdy?“

Liv přikývla.

George ji naučil o halucinogenních rostlinách všechno. V Norsku příslušníci jeho národa konzumovali při svých spirituálních rituálech jisté houby, ty ale Liv nikdy neukázal.

„Kopřivy stimulují krevní oběh. Moje máma má artritidu. Není to zrovna nejpríjemnější způsob léčby, ale funguje.“

„A co tohle?“ Sloupl kus bílé kůry z ohromné břízy.

„Březovou kůru můžeme použít na otevřené rány, abychom urychlili hojení. Nebo si z ní můžeme připravit čaj jako jaterní tonikum. Bříza má mnoho léčivých účinků.“

Liv přejela prsty po listnaté rostlině, která vyrůstala ze skalnatého břehu řeky.

„Pelyněk,“ řekla. „Podporuje pocení, zklidňuje vyrážku, která naskočí, když se dotkneš jedovatce, a zdají se po něm prorocké sny.“

Stephen se zastavil a podíval se na bylinu zblízka.

„Prorocké sny? Jak?“ Vytrhl ze země celou rostlinu i s kořeny.

„No, teď budeš mít pravděpodobně noční děsy.“

„Proč?“

„Protože tyhle rostliny jsou živé, Stephene. Účel je v magii alfou i omegou. Než si vezmeš rostlinu, nejdřív s ní komunikuj. Požádej ji o povolení. A pak ji utrhni jemně. Pokud je to možné, nech jí kořeny, aby mohla dál růst.“

Stephen pelyněk upustil.

„Bylo by dobré, kdybys mi to řekla dřív,“ zabručel.

Liv se zasmála a sklonila se k dalšímu stonku pelyňku.

„Moc času jsi jí nedal,“ opáčila.

Dotkla se lístků, prsty přejela po stonku, až se dotkla půdy. Dlaní jí proniklo teplo. Po chvíli rýpla do hlíny, a aniž poškodila kořeny, vytáhla stonek ze země. Zabalila ho lehce do látky a podala Stephenovi.

„To mám sníst?“ zeptal se.

Liv se usmála.

„Raději bych si to dala do pytlíčku pod polštář, pokud tedy zrovna nemáš nějaké zažívací problémy.“

„Díky,“ řekl Stephen. „Víš, od té doby, co jsem tě poznal, se lesy... změnilly. Zdá se mi, jako by teď byly nějaké... živé.“

Liv se usmála, vstala a oprášila si šortky od hlíny.

„Jsou živé.“

3

září 1965
Mack

„Potřebuju pár dní na přemýšlení, to je všechno. To chlapi na chatě dělávají. Přemýšlejí.“

Tina si odfrkla a vzhlédla od snídane. Půlka grapefruitu a šálek zeleného čaje, stejně jako každé ráno. Ta nejstrašnější a snad i nejméně vydatná snídane, jakou kdy Mack v životě viděl.

Po jejich první společné noci se jí pokusil udělat k snídani palačinky a ona se na něj podívala, jako by jí nabídl psí konzervu. Palačinky zjevně patřily do té sekce Tinina jídelníčku, která byla označena velkými červenými písmeny *NEJÍST*.

„A já myslela, že vy chlapi tam dřepíte, prohlížíte si pornočasopisy a chlemtáte pivo,“ rýpla si a vidličkou zašťourala v grapefruitu. Jeden malý růžový dílek zvedla k ústům.

Mack se zamračil. Jistě, tohle dělali taky, ale o tom jí nehodlal vyprávět.

„No, moc dlouho tam nepřemýšlej, Mackey. Víš dobře, že mi nedělá problém randit jinde,“ dodala.

Zatnul zuby, spolkl odpověď, že se jmenuje Mack, a zasalutoval ji.

Nedbale mu mávla rukou s dlouhými rudými nehty a on se snažil nemyslet na to, jak se mu zarývaly do ramen, když pod ním v posteli křičela. Tina v posteli byla v podstatě důvodem, proč

ignoroval představu příjemného, dlouhého rozjímání na chatě, kterou nosil v hlavě už půl roku. Vlastně od prvního večera, kdy vzal Tinu k sobě domů.

Seznámil se s ní jen pár týdnů před prvním výročím rozvodu, během pijáckého večera v restauraci Marvovy kuželkárny, kde obsluhovala.

Když šel kolem ní, upustila na prošoupaný červený koberec propisku. Mack si neuvědomil, že to udělala úmyslně. Vrhł se k zemi, aby té nebohé servírce s kraťoučkou žlutou sukní ušetřil námahu, kterou by musela vynaložit, kdyby se pro pero ohnula.

Tu noc se s ní vyspal a po činu se zavřel v koupelně, aby potlačil vzlyky, které se mu draly z útrob. Byl velký muž, od kterého se nečekalo, že bude plakat, ale tu noc brečel jako mimino.

„Vzchop se, ty sráči,“ šeptal si do kouřového zrcadla nad umyvadlem. Do zrcadla, které koupila ve výprodeji jeho exmanželka Diane. Než odešla brzy ráno do práce, nechávala mu na skle vzkazy napsané rtěnkou.

Přestože od rozvodu uběhl už rok – a několik známostí na jednu noc –, stále ještě se mu zvedl žaludek pokaždé, když si to rozdával s jinou.

Stýskalo se mu po manželce. Po bývalé manželce, pokáral se v duchu.

„Snad jsi mi nespádnul do záchodu?“ zavolala Tina z postele, a když vyšel ven, našel ji nahou ležet na boku, připravenou na nášup.

Sex umí chlapovi zamotat hlavu snad víc než cokoli jiného – zvlášť když se k tomu přidá chlast.

Propadl sexu s Tinou a dva měsíce se z toho nemohl vyhrabat. Než aby se vrátil na svou velkou farmu bez Diane, raději se nastěhoval do Tinina malého domku na Harper Road a nacpal svůj vak do posledního koutku v šatně, který ještě nepřetékal jejím obléčením.

Chvilí věřil, že se posunul dál. Ale rozčarování, stejně jako alkohol, přicházelo plíživě. A nemělo o nic hezčí masku než chtíč.

Chtíč ho ovinul pableskujícím oparem. Zařídil si v jeho mozku malý byteček plný saténového povlečení a krajkového spodního prádla.

Pak, jednoho rána, se Mack ohlédl a opar se začal vytrácet. Ted' vypadal spíš jako cár pytloviny plné děr a kousavých uzlíků. Krásný byteček potemněl a trochu zošklivěl.

Chtěl se odstěhovat, ale ten lesklý sak plný chtíče skrýval něco ošklivého, uslintaného, co na něj cenilo špičaté tesáky.

Jediným způsobem, jak tomu uniknout, bylo to zabít. Ale smrt by byla pomalá. Došlo by na ostrá slova, nejspíš i křik, rozbité nádoby, pravděpodobně i zamčený pickup. Té konfrontace se děsil.

I přes svou výšku a objem byl Mack mírumilovný muž. Nechtěl vyvolávat žádné scény s Tinou. Chtěl vyklouznout z jejich malého, temného snu, jako by tam nikdy nebyl.

Věděl, jak na to jít lépe.

„Tina tě pustila bez vodítka? Nebo jsi zase přeskočil plot, ty jeden neposlušnej hafane?“ zeptal se Mackův přítel David, když Mack vešel do dveří.

„Moc vtipný,“ zareagoval Mack. „Jsem tu kvůli rybám, zlatíčko, kvůli ničemu jinému než rybám.“

„Ach, zatraceně,“ zabručel David a svěsil hlavu. „Chtěl jsem ti zavolat. Na chatu nemůžu. Moje sestra naplánovala oslavu výročí svatby našich rodičů a přemluvila mě, abych byl hostitel.“

„Tady?“ protáhl Mack obličej. Když se však rozhlédl po Davidově obývacím pokoji, uvědomil si, jak čistě vypadá. Obvyklá hromada časopisů povalujících se na konferenčním stolku zmizela. Pyramida z plechovek od piva se z horní části knihovny vypařila a místo ní tam stály tlusté brožované knížky podpírané z obou stran knižními opěrkami se soškami Abrahama Lincolna. Dokonce i neustále rostoucí hromada prádla před komorou byla pryč.

David, samozvaný doživotní starý mládenec, který uklízel jen před prvním rande, podlehl sestřině naléhání.

Protože Mack vyrůstal ve stejné ulici jako David a jeho sestra, věděl, že Nancy je důstojný soupeř. Nikdy nešla daleko pro pádný argument, a aby dosáhla svého, byla schopna použít vše, co jí Bůh dal – ať už to byly slzy, nebo nehty.

„Proč není hostitelkou Nancy? Myslel jsem, že si s Leonem koupili jedno z těch viktoriánských monster v centru?“ namítl Mack.

David přikývl.

„To jo. Ale hned na to pustili bandu zedníků, kteří právě teďka, když spolu mluvíme, bourají podlahy a zdi. Leon s Nancy budou bydlet v bytě až do jara, kdy už snad ten barák bude splňovat vysoký nároky mé sestry.“

„Páni, chudák Leon. Dovedeš si představit pět měsíců v bytě s Nancy? On se dívá na telku a ona mu jezdí vysavačem přes nohy,“ řekl Mack soucitně.

David se zasmál a povytáhl obočí.

„Myslíš, že nechává Leona dívat se na telku?“

Mack útrpně potřásl hlavou a vzpomněl si na svou vlastní lepší polovičku, která v tuto chvíli nejspíš stojí před skříní a hledá sexy šaty na večerní pařbu s kamarádkami.

Až se Mack v pondělí vrátí – pokud se vrátí –, pravděpodobně najde na jejím nočním stolku hromádku telefonních čísel neznámých mužů.

Tina měla ráda muže našťvané, majetnické a připravené se o ni rvát. Mack si jen představoval, jak je z jeho neochoty chytit se do chomoutu věčně zklamaná. Popravdě doufal, že Tina některému z těch chlapů zavolá a on se pak vrátí domů s chladičím boxem plným ryb a najde na verandě sbalené kufry.

Vzal si z Davidovy ledničky pivo a svalil se na gauč.

„Jestli si na ten stůl položíš nohy, moje sestra si pro tebe dojde do Kamennýho lesa a dá ti pěknou čocku.“

Mack si skopl boty a zvedl nad stůl chodidla velikosti čtyřicet devět v ponožkách.

„Nikdy se to nedozví.“

David si vzal pivo a poslouchal, jak Mack podrobně popisuje Tininu poslední sérii nárážek ohledně koupě prstenu. Po dopití piva oba překvapil tím, že odnesl jejich plechovky do odpadkového koše.

„No co?“ namítl, když je tam házel. „Kdybys měl ségru, která má pistoli, nejspíš bys je raději zahrabal na zahradě, jen aby ses vyhnul jejímu vzteku.“

„To dělám stejně. Ale plný, aby mohli kámoši v létě hledat poklad.“

David se zakřenil.

„Dobřej nápad! Myslíš, že by se to Nancy líbilo jako společenská hra při oslavě výročí?“

Mack se zasmál, předklonil se a opřel se lokty o kolena.

„Určitě. Jsem si jistě, že by se Nancy nic nelíbilo víc než plazit se po kolenou za teplým pivem. Připomene jí to život na vejšce.“

David se rozřehtal. „Bože můj, kdyby měla trochu smyslu pro humor, navrhnul bych to hned.“ Pak se přestal smát a podíval se na Macka vážně. „Vrátíš se, že jo? Můj nejlepší kámoš se nestane poustevníkem v Kamenném lese jen proto, aby nemusel Tině oznámit, že se oltář nekoná.“

„Uf,“ zasténal Mack, opřel se o opěradlo pohovky a několikrát se praštil hlavou o polštáře. „Jak jsem se mohl dostat až sem?“

David se posadil.

„Ty ne. Dostal tě sem ten tvůj klacek. Ten to s rozchodem bohužel taky moc neumí.“

Mack se podíval na svůj rozkrok.

„Ten malej parchant,“ zamumlal.

„Zatraceně, teď urážíš i jeho. Ale nedivím se ti. Kdybych se probudil vedle Tiny, měl bych taky sto chutí si ho hned vyhonit.“

Mack si odfrkl a ukázal mu prostředníček.

David zvedl ruce.

„Nechápej mě špatně. Je to liška, ale taková ta vzteká, kdy většina chlapů pozná na sto honů, že jim nestojí za to, aby je rafla.“

Mack ho probodl pohledem.

„Co takhle nějaká přátelská rada, co myslíš?“

Davidovi klesla brada. „Macku, jak dlouho jsem svobodnej? To je jako kdyby prostitutka radila knězi.“

„Díky,“ zamručel Mack.

„Dobře, chceš mou radu? Běž domů, užij si poslední jízdu a až vyrazí do města, sbal si saky paky, nech jí vzkaz a nějaký prachy na nový šaty a padej.“

„A co potom? Odjíždět při západu slunce? Bydlíme sakra ve stejném městě. Uvidím ji na kuželkářský lize, potkám ji na trhu. Sakra, tankuje benzín na stejný pumpě jako já.“

David pokrčil rameny.

„Přihlas se do ligy seniorů, ti hrajou kuželky v devět ráno. Slitou se nad tebou, až uslyší, jaký máš problémy.“

Kamenný les leží šedesát pět kilometrů jižně od Gaylordu. Mackova chata se nacházela poblíž travnaté cesty hluboko v lese.

Když se objevila na dohled, Misty vzrušeně vyskočila a položila obě tlapy na okénko spuljezdce.

„Uklidni se, holka,“ řekl Mack a podrbl ji na rezavé hlavě. Misty byla kříženec s liščí krví v rodové linii. Byly dny, kdy vypadala víc jako liška než pes.

Vyběhla za ním ze dveří na řidičově straně a s ocasem kmitajícím tak divoce, že se jí hýbal celý zadek, se vrhla mezi stromy. Dvakrát zběsile oběhla malou dvoupatrovou hrázděnou chatku a lehce kousla Macka do tašky, kterou táhl dovnitř, kde ji položil na stůl a vrátil se ven.

Několik zelených stromů už zezlátlo. Mack s Misty se prodírali lesem a větvičky jim křupaly pod nohama.

Chata vyvolávala v Mackovi nostalgické vzpomínky na lov se strýcem Byronem a méně příjemné vzpomínky na tátu, jak do sebe láme jedno pivo za druhým a sestřeluje plechovky z pařezu.

Po svatbě strávili Mack s Diane na chatě týden líbánek. Tančili pomalu u táboráku a z gramofonu vedle okna obývacího pokoje se linula skladba „Mám oči jen pro tebe“ od Flamingos. Večeřeli při

svíčkách, chodili na dlouhé procházky lesem a pozorovali Misty, jak prohání veverky a ptáky.

To byly ty nejkrásnější dny, uvědomil si Mack až později. Rok před svatbou a rok po ní. To byly ty nejkrásnější dny.

Pak si ale život vybral svou nevyhnutelnou daň. Mackovo pití se změnilo z příležitostného na stálé.

Diane byla čím dál zatvrzelejší. Těžkosti s penězi, nekonečná dřina na velké farmě, ztráta dvou dětí, než Diane vůbec narostlo bříško. Věci, nad kterými by v těch prvních dvou letech ohrnuli nos. Taková láska přece neochabuje, neumírá pod tíhou všedních věcí. Ach, ale ano, umírá. Právě obyčejné věci nás všechny zabíjejí.

Misty zaštekala a rozběhla se k jihu. Mack ji bez reptání následoval. Rybářský prut nechal v autě, na ryby se mu moc nechtělo. Raději se šel projít a popřemýšlet. Neměl náladu na ticho při rybaření, nemluvě o bolestech zad, kdyby seděl na malém, nakloněném molu. Při jeho štěstí by ta zatracená ryba háček spolkla a on by si ani neužil té radosti hodit ji zpátky živou.

„Možná najdeme nějaké červíky, holka.“

Ani se neobtěžoval zastavit se v obchodě s návnadami. V bedýnce s rybářským náčiním měl dost gumových červů, kdyby se mu opravdu rybařit chtělo. A to se mu nechtělo – prostě tak to bylo.

Odkopával klády a hrabal se ve vlhké hlíně, až našel stonožku. Strčil ji do malé plechovky, kterou si nesl v batohu.

Misty zmizela v hustém křoví a za okamžik se celá zježená vrátila zase ven a divoce zaštekala.

„Počkej chvíli,“ zvolal Mack a poklusem se k ní rozběhl.

Teď opravdu nepotřeboval, aby Misty někde uvízla s čumákem plným dikobrazích ostnů.

Popadl ji za obojek a snažil se ji držet zpátky, protože divoce štekala a stále se pokoušela vrhnout do hustého křoviska.

Aniž ji pustil, přistoupil blíž a zamžoural přes větvičky a suché listí. Spatřil kousek látky, zapadlý hluboko v porostu.

Zamračil se, přidržel si a zatáhl za tkaninu, ta se však ani nehnula. Vypadala, že bývala červená, než ji počasí vybělilo do bledě růžové. Jakmile Mack za hadřík škuhl, Misty zavrčela. Neustále se snažila na tu věc skočit. Mack spatřil v jejích očích hrůzu, která ho přiměla látku pustit a postavit se.

Porozhlédl se po rozlehlém lese, po hustých větvích se zlatými listy a po rezavém opadaném listí na zemi.

Na zátylku mu naskočila husí kůže. Měl pocit, jako by ho někdo pozoroval.

Misty se také zastavila. Hlavu s nastraženými ušima sklonila na stranu, pak si sedla a vycenila zuby na to, co se skrývalo v křoví.

Mack našel dlouhý bytelný klacek a začal jím šlehat do křoví, těžkými botami přitom kopal mezi větve. Látka byla částečně zahraabaná. Mack sáhl dolů, a než zabořil obě ruce do hlíny kolem ní, odhrnul mokré listí. Prstem narazil na cosi tvrdého. Hrabal hlouběji a odhazoval za sebe plné hrsti hlíny, až se mu před očima objevila košile.

Mackovi sklouzl po zádech pramínek ledového potu.

Hleděl na lidskou lebku. Páteř se ztrácela v růžové tkanině.

„Ježíšmarjá,“ zamumlal. Vstal a dvěma dlouhými kroky poodstoupil. Misty přitom táhl za sebou.

Ted, když tu věc... tu mrtvolu odkryl, zdálo se mu, že se k ní Misty neodvažuje přiblížit.

Pocit, že ho někdo sleduje, byl zpátky. Mack se otrásl a pokusil se uklidnit rozčileného psa. Dál mžoural do lesa, dokonce zdvihl hlavu, aby se podíval do korun stromů – možná v očekávání, že tam uvidí šílence, který tam trůní jako jestřáb velikosti člověka. Až na několik vran však nikdo ve větvích neseděl.

„Zatraceně,“ zamumlal.

V chatě nebyl telefon. Musel by zajet na policejní oddělení. Šestnáct kilometrů do Kalkasky.

„Zůstaň,“ nařídil Misty a sám se vrátil k tělu. Zadíval se do mělkeho hrobu a nahnul se, aby si mrtvolu prohlédl zblízka. V hlíně vedle ní ležel malý kožený váček.

Mack ho popadl, ale když se s ním chtěl zvednout, váček se zachytil na kostlivcově krku.

Bez rozmýšlení vytáhl kapesní nůž a přeřízl kožený řemínek.

Misty se prikradla blíž a vydala ze sebe tiché zavrčení.

„Tiše, jen se podívám,“ řekl jí a rozevřel váček. Uvnitř se nacházelo několik plochých bílých kamenů.

Za Mackem praskla větvička. Vyskočil a otočil se. Mezi stromy se honily dvě veverky. Misty je spatřila současně s ním a hned k nim vystřelila.

„Zpátky, k noze!“ vykřikl Mack a rozběhl se, aby ji dostihl.

Misty sledovala veverky ještě několik metrů, ty se však vyšplhaly na dub a zmizely z dohledu. Mack ji dohonil a popadl za obojek.

„Nejlepší bude, když zajdeme na fízlárnu,“ oznámil jí a společně vyrazili zpátky ke srubu.

Až v polovině cesty si uvědomil, že v ruce stále drží ten váček. Zastavil se a zauvažoval, že ho vrátí tam, kde ho našel. Pak se ale rozhodl, že to neudělá. Může ho prostě předat policii – bude to tak jednodušší.

4

září 1965
Liv

Bylo zvláštní, jak rychle to uběhlo. Jednoho rána se Liv dívala do zrcadla na osmnáctiletou dívku s rozzářenýma očima a následujícího jitra na ni hleděla téměř čtyřicetiletá žena. Jen v jejím pohledu se toho moc nezměnilo. Zpod neposlušných blond vlasů, které si nikdy ani pořádně nezastríhovala, ji pozorovaly stále ty stejné hnědé oči.

Tehdy na podzim roku 1945 nechala všechno za sebou, opustila George, ale stále ještě lpěla na jeho příbězích a magických schopnostech.

Většina lidí si o ní myslela, že je mladá. Nikdy se neprovdala ani neměla děti, což teď připisovala k znakům stárnoucí ženy. Všechny ty roky, kdy matky nosí děťátka v břiše a pak je přivádí na svět. Kdy po nich uklízí, drhnou, žehlí, trápí se, strachují se o jejich bezpečí.

Jenže v tom bylo i něco jiného, pomyslela si. V její krvi kolovala magie, díky níž i George vypadal i po všech těch letech pořád mladě.

Nikdy děti neporodila, a přesto se staly středobodem jejího života. Už sedmnáctým rokem totiž pracovala v sirotčinci Pomocné ruce. Před několika lety jí nabídli místo vrchní vychovatelky, ale to odmítla. Vrchní vychovatelka nemá v popisu práce

děti objímat nebo se s nimi honit po hřišti. Neošetřuje nemocné a neuklidňuje vystrašené. Liviným posláním bylo léčit. Řekl jí to George, když byla ještě malá holčička a pomáhala mu sbírat květy divoké růže na čaj.

Jako každé ráno jela autobusem na zastávku na Desáté ulici. Zde skočila do pekárny a koupila sladkou bulku pro sebe a krabici sušenek pro ty nejmenší.

Když dorazila do sirotčince, děti vyběhly z jídelny od snídaně, aby ji přivítaly. Nalepily se jí na nohy, tahaly ji za sukni, vyprávěly jí o svých snech a škemraly o sušenky.

„Slečno Livvy, včera v noci se mi zdálo, že jsem se vezla na obrovském růžovém balonu,“ pištěla malá holčička se světlými, téměř bílými vlasy.

Tanner, snědý chlapec s hustými kaštanovými kudrnami, viděl ve snu švába velkého jako autobus.

Lucas, kterého měla ze všech dětí nejradši, ačkoli by to nikdy nepřiznala nahlas, stál v houfu až vzadu. Měl ostře řezaný obličej a propadlé tváře. Velké, vodnatě modré oči se na ni upíraly zpod snopu vlasů černých jako uhl.

„A co se zdálo tobě, Lucasi?“

Sedmiletý klučina měl sny každou noc. Někdy to byly noční můry o vagonu, ve kterém žil, než ho našly Pomocné ruce. Až na to, že ho neobjevily Pomocné ruce, ale Liv.

Věděla, kde pobývají malí zatoulaní. Vycítila je na kilometry daleko. Ve volných dnech chodila celé hodiny po městě, navštěvovala opuštěné děti a snažila se je přivést do tepla a bezpečí sirotčince.

„Zdálo se mi o Georgeovi,“ zamumlal chlapec s očima sklopenýma k podlaze.

Při vyslovení toho jména zvedla Liv hlavu. Jemně odstrčila ostatní děti stranou a přidřepla si před Lucasem.

„Cos to řekl?“

Lucas k ní vzhledl se svěšenými koutky malých úst.

„Ten pán s kameny. Jako jsou ty tvoje.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Ti, co byli prokleti.***

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.